

[Søren P. Larsen.]

Sandheden er jo den, at der er forefaldet adskillige Misligheder paa disse Omraader, netop fordi det er saa vanskelige Omraader. Nu mener Direktoratet, at ved de Kontrolregler, der er indført i Henhold til den Lovændring, som blev gennemført i April 1937, vil de tidligere begaaede Fejl praktisk talt forsvinde. Det er muligt, at Direktoratet har den bedste Tro til de skærpede Kontrolregler, som blev indført i Fjor, men man har dog ingen Erfaring for, hvor vidt disse Kontrolregler vil række, og hvilke Misligheder der vil kunne ske, det er noget, Tiden skal afsløre. Ministeren følger derfor ogsaa til, at han og Direktoratet vil holde fast paa, at Afkontroleringen for al udbetalt Understøttelse skal være rigtig, og Fejl vil ikke blive tolereret.

Senere i Redegørelsen hedder det — Sp. 760 —, at naar der til Trods for dette Kontrolapparat stadig finder Misbrug Sted, kan det skyldes, dels at Afdelingernes Tilidsmænd gør sig skyldige i Besvigelser, dels at man tilegner sig Understøttelse ved Udskrivelse af falske Kvitteringer, og endelig at de arbejdsløse Medlemmer uberettiget hæver Understøttelse. Man hævder, at det er paa disse Omraader, Besvigelser kan tænkes at foregaa, og man siger, at det er hændeligt, og at man næppe helt kan undgaa det.

Nu tror jeg heller ikke, at man ligefrem kan komme ind i en Samfundstilstand, hvor alle Mennesker bliver, om jeg saa maa sige, saa gode, at der ingen Misligheder finder Sted, men jeg vil alligevel paastaa, at den Udbygning af den sociale Lovgivning, som er sket i de senere Aar, i Forbindelse med den stærke Agitation, som ikke mindst den tidligere Socialminister satte stærkt ind paa ved at gøre opmærksom paa, at nu kunde man faa dér og dér og dér, er ved at give Bagslag.

En Række af de Forhold, som her er afsløret, viser altsaa — og det bestyrkes gennem Direktoratets Redegørelse —, at det er svært at afkontrolere ledige Medlemmer, der oppebærer Understøttelse, naar disse undlader at give Oplysning om eventuelt Arbejde og Indtægter under Ledigheden. Af Ministerens Redegørelse fremgaaer det, at man i København over for Løsarbejdere vil have en Indtægtskontrol hver Uge, men der gøres gældende, at det er vanskeligt, hvor Arbejdspladserne er spredt over et stort Omraade, at etablere saadan Kontrol som den, man kan etablere i Storbyerne. Det giver jeg Ministeren og Direktoratet Medhold i, men jeg mener alligevel,

at det ikke kan nytte, at man giver op over for de Vanskeligheder, som er til Stede.

Efter at have læst Ministerens historiske Redegørelse igennem maa jeg sige, at helt historisk er den jo ikke. Man har taget 1907 og 1914 og 1932 med, men der er et Afsnit, som man ikke har nævnt, og det er den Lovgivning, der blev gennemført i December 1921, hvor man efter min Opfattelse havde det bedste Kontrolsystem, som vi har haft. Hvis jeg ikke husker fejl, blev Arbejdsløshedslovgivningen efter indgaaende Forhandling baade i Folketinget og i Landstinget til Slut gennemført enstemmigt i December 1921. Det Kontrolsystem, man da havde, var bygget op paa et noget andet Grundlag end det, vi har hørt nævne i disse Dage, idet Kontrolsystemet i Loven af 22. December 1921 var baseret paa, at Medlemmer, der begærede Arbejdsløshedsunderstøttelse, skulde have udstedt et Arbejdsløshedskort, og i det Øjeblik et Medlem fik Arbejde, skulde dette Arbejdsløshedskort afgives til Arbejdsgiveren, som skulde paatægge det med Dato for Arbejdets Paabegyndelse og med sin Underskrift, hvorefter Kortet blev afleveret til Arbejdsløsheds-kassen. Naar Arbejdstiden saa ophørte, paahvilede det Arbejdsgiveren uophørligt at give Meddelelse herom til Arbejdsanvisningskontoret. Jeg vil mene, at dette Samvirke mellem Arbejdsløsheds-kassen og Arbejdsanvisningskontoret paa Grundlag af udstedte Arbejdsløshedskort var det mest effektive Kontrolsystem, vi har haft. Det bortfaldt senere paa Grund af Uvilje baade fra Arbejdernes og Arbejdsgivernes Side, men siden da er der jo sket det, at Arbejdsgiverne paa mangfoldige Omraader har faaet Indberetningspligt af forskellig Art. Tænk blot paa saadan noget som Ferieordningen med Feriebog og Feriemærker og alt, hvad dertil hører. Jeg mener, at hvis man vil opbygge et effektivt System, saa skulde man netop bygge det nøjagtigt som det, der blev opbygget ved Loven af 1921.

Vi har set en Række sørgelige Eksempler paa, at arbejdsløse, som ikke faar Understøttelse af Forsikringsart, men f. Eks. gennem Socialhjælpen, undertiden oppebærer større Beløb, end de har Krav paa. Jeg vil paastaa, at hvis man skal have et effektivt System, bliver man nødt til at gaa over til Kort- eller Bogsystemet, eller hvad man vil kalde det, saaledes at de, der er ledige, faar paategnet, hvad de faar i Understøttelse og Arbejdsfortjeneste. Der er vist Enighed inden for alle Partier om, at i de Tilfælde, hvor en Person har Brug for Hjælp fra det offentlige, og hvor det offentlige